

НЕЗАВИСИМЪ ВЕСТНИКЪ. | Редактори: Б. Станчевъ и Ив. Димиревъ.

Брой 1 лв.

Абонаменти: За година 70 лв.; за 6 м-ца 40 лв.; чужбина 140 лв.  
Обявления: на 1 стр. 3 лв. кв. см.; на 2 стр. 2 лв. на кв. сантиметр.  
Ръкописи не се повръщатъ.

### Къмъ нашитѣ читатели.

Въ желанието си да задоволимъ една наврѣла вужда съ осветляване напийтѣ читатели по морската въпроси, решихме да откриемъ въ вестника си специална **Морска трибуна**, въ която ще помѣстваме статии по морски въпроси, рибарство, факти изъ морето, известия изъ дейността на морскитѣ организации и морска белетристика.

По горвятѣ въпроси ще помѣстваме кратки статии до една колона, за което сме усигурени съ комитетни сътрудници.

Настоящиятъ брой изпраща на преворжани ви радители за преуспѣване на морското дѣло въ България, като ги молимъ да станатъ наши събонати, съ което биха подкрепили морално и материално нашето начинание.

Нежелающитѣ да получатъ вестника ни, молиме, да го поврънатъ съ бележка *отказва приемането*

Отъ Редакцията.

Ив. Димиревъ

### Въ село нѣма разрушителни елементи

Много често въ нѣкои среди у насъ се говори и пише въ вестничитѣ нѣмъ, че въ село има разрушителни елементи.

За насъ не е изненада твърдението на тези среди, които дотече не познаватъ нашето село; но странно е, че все още се намиратъ въ страната ни хора, които мислятъ, че могатъ да съществуватъ разрушителни елементи въ една творческа среда, какъто е селската.

Възможно ли, наистина, кой драгъ умъ допуска, че селянина, изморяванъ въ непосилна трудъ, може да се отдаде на рушене, или най-малко да помисли да руши?

Кои нашата селянка, робиня селското стопанство, може при

това положение да намери свободно време да руши?

Кои най-сетне селското дето-овчарче, което отъ ранна сутринъ до късно вечеръ е съ стадото на полето, средъ живописната природа, може да се вдъхнови отъ разрушителни идеи на рушенето? Не, това е невъзможно! Здравия разумъ не може да допусне, че въ село, иде-то всички сж се отдали на творчество, да съществуватъ разрушителни елементи и стихии, за каквито пише г. Ив. Харизановъ на уводно място въ брой 2432 на Софийския ежедневникъ „Зора“.

Твърдението за съществуване на подобни елементи и стихии въ село е колкото неоснователно, толкова и обидно за българскитѣ селяни.

Станчевъ

### Отечестволюбие на селяна — гражданинъ.

Безспорно е, че най-възвишеното чувство въ всѣки добъръ гражданинъ е любовта къмъ Отечество и степенъ на самопожертвуване и тѣ тамъ, само по себе, слѣдва, че ай-голъмата добродетель е храбростта.

Българскитѣ въоръженъ народъ на случай да удиви цѣль свѣтъ въ три послѣдователни войни съ роявяване въ най-висша степенъ два чувства и добродетель.

Всички малки и голѣми началници, особено въ послѣдната голѣма война, които водиха народа непосредствено на крвава изпитъ, знаятъ най-добре, кои изпълниха дълга си до край. — Безспорно това беше въ компактна си маса — селяка, който не се отдели отъ своитѣ доблестни началници, до като всичко, що годе *интелигентно*, дезертира отъ дълга си и съ простени и непростени средства се беше настанило на по спокойни мѣста: по гари, интендански магазини, укрепени пунктове, риболовни команди, сушилници и пр.

Покойниятъ нашъ най-способенъ и

### Варненци и Курортисти въ Варна!

## Въ казино „ПАНАХЪ“

(каино „България“ на булевардъ „Сливница“, до морската градина)

е най-приятно мѣсто за избрано общество. Семейни танци подъ звучатѣ на руски оригиналенъ

### Джавъ-Бандъ.

Комфортна обстановка, далечъ отъ шумъ и прахъ.

Отлична кухня и бюфетъ при цени обикновени.

Въ отдѣлни зали Рулетка и Булъ, оригинални игри: Пястологъ, Шмендферъ, Бакара и др.

Отъ Дирекцията на казиното.

високоинтелигентенъ, легендаренъ герой, генералъ Радко Димитриевъ, когато се завърна въ Станицата, слѣдъ първата балканска война заяви, че *славнитъ победи, съ които удивихме свѣта, се дължатъ изключително на здравитѣ мисци, колата и воловцитѣ на българския селякъ.*

Ако единъ денъ се овикочечи тази война съ великолепенъ паметникъ, ще трябва непременно той да бжде изобразенъ на него съ своята волска кола.

Е добре, съ какво морално право тогава се пренебрегва, оскърбява и унижава този селякъ — гражданинъ? Той даде маса жертви въ тритѣ войни и прояви необикновенъ героизмъ, съ което доказа, че обича Отечеството си повече отъ много други, които парадиратъ съ патриотизма. Като така, безсъвесно и жестоко е да се отрече отечестволюбие на селяка-гражданинъ отъ онези, които бѣха презъ всичкото време на войната далечъ отъ бойното поле и мародерствуваха, вследствие което много основателно предизвикаха покойния нашъ народенъ поетъ Ив. Вазовъ да напише тези знаменателни стихове при посрещането на българскитѣ селяци, слѣдъ сключване Букурешкия миръ въ 1913 год.:

„Вий, лъвове отъ сто полета бойни,  
Вий, великани съ бронзови лица —  
Поклонъ! — не бѣхме ний за васъ до-  
стойни.“

Съ наштѣ малки умове, дѣла . . .

И съ преизпълнено отъ горестъ сърца ние се провикваме днесъ: — Опомнете се вие, които нищо не сте дали и не давате на това Отечество, а узурпирате само за себе си обичята къмъ него!“

### Конференцията на морското обезоръжаване.

Въ момента, когато цѣль свѣтъ очакваше нетърпеливо решенията, които трѣбваше да взематъ делегатитѣ на конференцията на морското обезоръжаване въ Женева, се получи съобщенията за нейния неуспѣхъ.

На тази конференция тритѣ велики сили — Америка, Англия и Япония не можаха дори да размѣнатъ предварително мисли, които биха имъ позволили да си дадатъ отчетъ за значението на въпроса за обезоръжаването, по който тѣ щеха да се атакуватъ.

Ако това и да не стана, английското правителство счита, че е постигната една значителна целъ — идеята за морското и всеобщо обезоръжаване не е замръзла, но нѣкои подробности сж попречили да

не може да се постигне споразумение по този въпросъ.

Тези подробности всички делегати на конференцията сж се показвали разположени да проучатъ на ново и взематъ по тѣхъ решение въ идущата конференция

Въ добре информирани среди, споредъ както съобщиха отъ Вашингтонъ, сж съ впечатление, че председателя Кулиджъ отъ сега е почналъ да работи усилено за сключване новата морска конференция, която ще се състои въ 1929 год въ американската столица.

### Конгреса на журналиститѣ.

Само нѣколко дни ни дѣлятъ отъ 27 августъ — денъ, въ който ще се открие конгреса на журналиститѣ.

Всички журналисти — професионалисти трепетно очакватъ стирването на конгреса, на който покрай организационнитѣ въпроси, ще бждатъ разисквани и реди други, които засѣгатъ професионалнитѣ интереси на журналиститѣ.

Нѣма признаемъ, че въ това отношение е направено много малко, за да не кажемъ нищо, за облекчение тежкото положение на професионалиста-журналистъ, за издигане авторитета на печата и неговото материално подобрене.

Предъ видъ това, въ тази годишния конгресъ всички професионалисти-журналисти, проникнати отъ високо съзнание да бждатъ полезни на печата и облекчатъ своята мизерна участь, нека съдействуватъ въ конгреса да се взематъ решения въ този духъ. Само така, тѣ ще дадатъ доказателства, че сж истински представители на печата и желаятъ неговото закрѣпване и поставяне на подобавщата висота.

Ив. Апостолювъ

### Задуши се и умре горкото\*).

На тая грѣшна земя, на 26 юлий 1926 година, стана събитие голѣмо. Роди се отроче отъ мъжки полъ. Очитъ на 50 души колеги — фелдшерри се устремиха отгоръ му, радвахъ се, величаеха го и доде ли не го сравниха съ Месия. „То ще спаси човѣчеството отъ злитѣ пороци“ — казаха нѣкои. Други побързаха да му дадатъ парични подарѣци за отглеждане и съществуването му. То умилно ги гледаше съ очичкитѣ си и се възхищаваше отъ светлината и чистия въздухъ. Хората отъ управата на сѣюза го прибраха и обикнаха. Дълго мислиха, какво име да му дадатъ. Най-после единъ отъ съюзнитѣ членове предложи и

# 1-ва Българска Привилегирована Механо-Ортопедическа Фабрика

на **БРАТЯ М. и П. ИЛИЕВИ** ортопедисти, специализирали се във Виена и Берлинъ, съ дългогодишна практика. **София, ул. „Венелинъ“ № 12-14.**

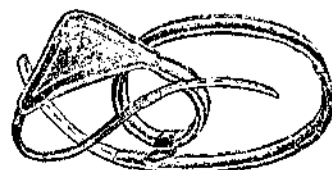
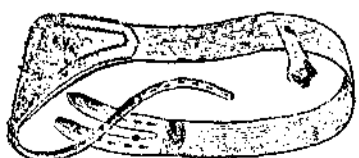
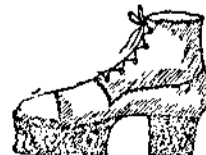
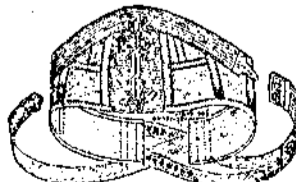
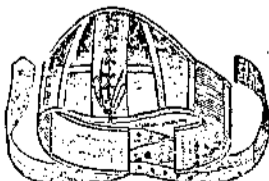
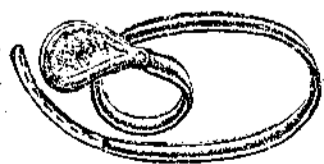
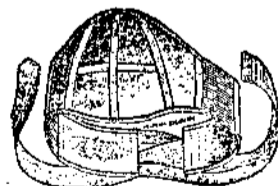
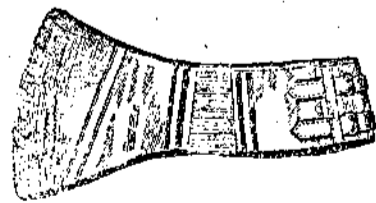
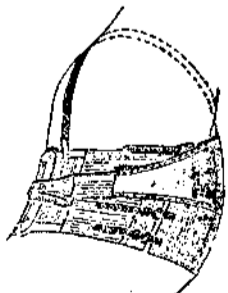
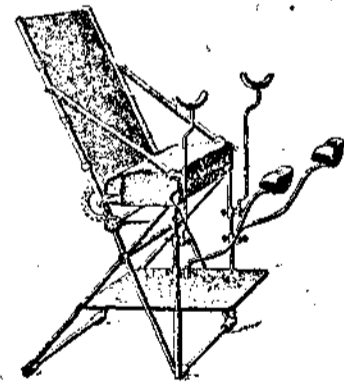
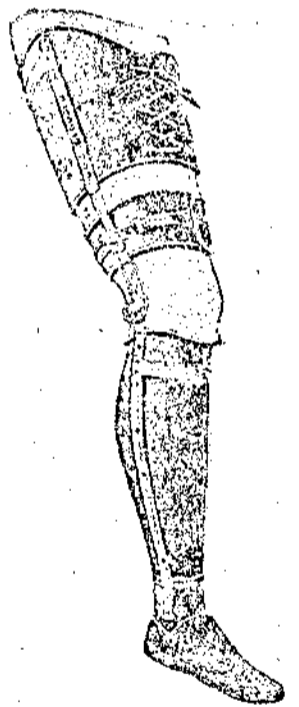
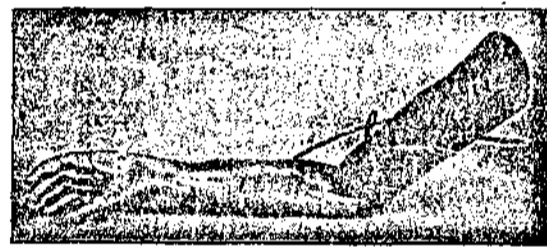


**Михаил Илиев**  
бившъ началникъ на  
държавната ортопедическа работилница.

**Петър Илиев**  
бившъ главенъ майсторъ  
на държав. ортопедическа работилница.



За удобността на ортопедическите издѣлня сме наградени съ първа награда **златенъ медалъ** отъ **ГОРНО-ОУБЪХОВСКИЯ** мостренъ панаиръ и отъ **ЛОНДОНЪ** 1907 год.



Фабриката е модерно технически обзаведена и обработва: солидни **ГУМЕНИ ИЗКУСТВЕНИ КРАКА**, механически изкуствени ръце, корсети противъ гърбици, апарати за парализирани крака и ръце, машинки за изправяне криви крака на леца, бандажи за кила, коремни пояса за бременностъ, коремни операции и родилки, подстави за дюстабани, кжсокраки, разни видове операционни маси и др. ортопедически издѣлня.



Варненската градска земеделска дружба, Врабча 1, свиква членовете си на организационно събрание в неделя 21 т. г. 8 часа пр. пладне в клуба на сжщата при дневен редъ: 1. рефератъ; 2. отчитане на членовете и раздаване членски книжки; 3. разни.

Присъствието и отчитането на членовете е задължително. Неотчетитъ се ще бъдат изключени.

Обръщаме внимание на персонала при експедицията на Варненската Пощенска Станция — много от абонатитъ ни се оплакватъ, че не получаватъ вестника ни, или го получаватъ съ закъснение. Нека се направи потребното за редовното му и навременно получаване.

Въ Курортния градъ Анхиало, в централната булевардна, крайморска, най-тиха и най-чиста част на града, притежаваме парцелъ, който продаваме или размянаме съ къща въ Варна (съ доплащане връхнината). Интересующитъ се да се отнесатъ до редакцията за Б.

Сключена е чрезъ размяна на ноти временна търговска спогодба между Турция и България съ срокъ четири месеца, влизаща въ сила отъ 10 т. м.

Отъ 4 до 11 септемвоний т. г. ще се състои въ гр. Виена международен панаяръ, на който ще бъдат изнесени най-новитъ продукти на австрийското и международно производство.

**Кантората и магазинна на В. ВИЧЕВЪ & П. ПЕШЕВЪ**

въ Варна се премести на сжщата ул. Габровска № 33.

Телегр. адресъ: ВИЧЕВЪ, ПЕШЕВЪ Телефонъ № 206

Колониалъ на едро: маслини, дървени масла, сапуни, риби разни въ варели и кутии, лимони, портокали, безиръ, циментъ и др.

**ВНОСЪ — ИЗНОСЪ — ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО — КОМИСИОНА**

Истинско **ОЛИО** отъ тиквени семки, най-чисто безъ други примеси.

**Вългарското Корабоплавателно Кооперативно Дружество „България“**  
ВЪ ГР. ВАРНА

премѣсти канцеларията и агенцията си въ сжщото здание „Сите“ № 4, кадето става записване на дѣлове.

Чрезъ него ще засилимъ родното корабоплаване и ще се закрепимъ на собственитъ си брѣгове.

Родолюбиви граждани, запишете се за членове на дружеството!

Ив. Бунарджиевъ.

**Лена.**

(разказъ).

Бѣше първия денъ на ранна есенъ. Небето светло тжженъ плащъ, плачеше за мжката на своитъ земни синове. Бисерни слъзи преваляваха се въ своя небесенъ път, падаха и отрупваха морната земя. Мжка знойна владѣше душата и я караше да стене по минали дни. Спомена за нѣщо далечно, нѣщо отдавна преживѣно, будеше въ сърдцето заглъхнали струни на мили спомени. Стремежа къмъ нѣщо върховно, неземно заблуждаше душата и я караше да преживѣва мжката на миналото и ужаса на незначителни бжднини.

Бѣше есенъ, когато за пръвъ пътъ я срещнахъ. Тя бѣше трепета и росата на майско утро, сладостта на недопѣте любовни пѣсенъ. Пламъка на кръвно румени слънца гореше въ нейнитъ лебедови очи. Тѣзи сжщи очи още нѣкога въ младини азъ бѣхъ виждалъ въ покоя на своитъ сѣнища. Често тѣ смущаваха душата ми и трепетна болна свииваше сърдцето ми. Това бѣха очи, две тъмни безднини, въ които свѣтѣха пламъцитъ на хиляди огньоуе. Въ тѣхъ азъ четѣхъ мисълта на мжката цѣль стремежа на моитъ желаня. Тѣ бѣха огледало на моя миръ. Отъ тъмнината на тѣзи очи лжхаше тжгата, меланхолията на скръбната и мечтателна душа.

И съ сладка мжка закопнѣхъ по Лена. Тя стана миръ, въ който живѣхъ азъ. Трепета на всичко нейно ме вълнуваше и раждаше въ душата ми сладострастни помисли.

Тя стана вълшебенъ чъртогъ, въ който цареше щастие и блаженство. И азъ сѣхъ бедния бродникъ въ живота съ всичкия устремъ на невина и свежа младостъ, политнахъ къмъ нея, за да обхваана нежността на есенята, за да почувствавамъ божествената амброзия на нейната красота.

Моята мисълъ летеше по нея и обхващаше всѣко нейно движение, всѣко нейно желание. Тя се явяваше предъ мене като волна царица на красотата, оплела въ себе си всичката радостъ на живота. Лжчитъ на хиляди слънца свѣтѣха въ нейната усмивка и милваха съ нежностъ бѣлото ѣ лице. Владетелка на необятни земи, привличаше тя съ своитъ тъмни черносмолисти коси. Шеметенъ ароматъ лжхаше и въ сладостно томление будеше душата. Тѣ канѣха бродника на живота къмъ вълшебни пиршества, къмъ тайнственни нощи, нощи въ които страстьта и насладата владѣятъ духътъ на мисълта.

Това бѣ Лена. Това съчетание отъ страстъ и опиянение, отъ младостъ и красота, отъ живота и смъртъ, което се явяваше на земята, за да смути душата и да отлитне въ своитъ чертози.

И душата зарида по бждни дни. Предъ жржгозора на мечтитъ се заредиха красиви бжднини; — бжднини въ които душата плува въ блаженство и наслада, опиянена отъ красотата на живота и нежността на светлата и чиста идеална любовъ. Живота потече тихъ и щастливъ не смущаванъ отъ злобата на деня. Ужасътъ на страдание то престана да спожда моитъ дни. Мисълта ми заживѣ въ единъ върховенъ свѣтъ, извънъ който не съществува нищо реално, нищо красиво.

И заживѣхъ съ мисълта по Лена, радостъ на моя денъ, кумира на новоиздигнатъ Богъ. Новъ Богъ се роди въ душата ми, Богъ безъ идоли и осквернения, който въ тъмнината на нощете, поразяваше мечтитъ и мжката на моя животъ. Съ вълшебни химни възпѣвахъ чистотата на това ново Божество.

Лена! . . . Та това бѣ името, въ което се сливаше всичко. Това бѣ име, въ което се съзираше небо и земя, денъ и нощъ, животъ и смъртъ. Въ това име се вълплощаваше жената, която носеше блаженство на единъ

**Войчки на Добровия плажъ!**

Въ шивница и ресторантъ

**ЗЛАТНА ПРАГА**

до морската градина, задъ казино „Гроздъ“, срещу Би Ба-Бо. Кухня българо-чехска и всички видове закуски на скара. Образцова чистота и най-износни цени. Студени напитки.

**ВАРНЕНСКАТА ПОПУЛЯРНА БАНКА**

поканва членовете си да си взематъ

**ДЪРВА ЗА ГОРЕНЕ**

отъ банковия складъ, по цена лв. 500 за точно тегло 1000 кгр., рѣзани.

**Бързайте!** Единствено средство за подмладяване!

Софиянци и гости на София, дрѣхитъ ви могатъ да бждатъ почистени и изгладени САМО ЗА 5 МИНУТИ въ новата и единствена въ България.

**Парна Американска Гладачница**

находяща се на улица Триадница № 6, срещу хотелъ Сплендитъ Паласъ. Има специални кабинни за събличане, до като ви почистатъ дрѣхитъ.

**ЦЕНИ НАЙ-ИЗНОСНИ.**

**Внимание, добри домакини!**

Похабенитъ ножчета отъ самобръсначки, брѣсначи, разни, ножове, ножци, ножчета отъ машини за кълчане месо и пр. пр. се източватъ ефтино и по добре отъ нови само

**въ механическата работилница „Добруджа“**

на ул. „Драгоманъ“ № 28 при ст. А. Димчевъ & Сие.

Тука се поправятъ сжщо най-свѣстно всѣкакви пишущи, шевни, плетачни и др. машини и апарати, примуси и грамофони.

животъ; — щастieto на тихитъ нощи. Това бѣ името на жената, която съ своето израяно, като че ли отъ албастръ тѣло, съперничеше на Боговете . . .

И тя трѣбваше да бжде моя! . . .

Тя бѣ живота, а азъ жадувахъ за нѣго. Тя бѣ огненото слънце, което палеше съ своитъ лжчи, а азъ се стремѣхъ къмъ него, за да намѣря отмора на моитъ дни. Тя бѣ дѣхътъ на нежността и красотата, а азъ обичахъ нежността и красотата отъ ранно детство. Тя бѣ всичко, а това „всичко“ бѣ цѣльта на мой животъ . . .

И азъ се сродихъ съ Лена . . .

Душата ми стана тѣй близка съ нея, като че ли сждбата на живота ги бѣ откърмила наедно, като че ли тѣ бѣха плътъ отъ едно и сжщо тѣло. Азъ не можахъ да мисля безъ да не чувствувахъ Лена. Тя стана всичко за мене, извънъ нея нищо не съществуваше. Всичко, което радваше живота се вълплощаваше въ нея. Аромата на девствени страни лжхаше отъ нейното тѣло. Въ трепетни конвулси се гърчеше то и тихо нашепваше за сладостта на нови дни и съ безумна страстъ възжелаяхъ Лена. Тя стана символъ на всѣка наслада, на всѣко блаженство. Всѣко нейно потрепване възбуждаше кръвта и я караше да се прелива на вълни въ главата, да помрачава погледа. Всѣки нейнъ погледъ зазираше дѣхътъ на живота, всѣка нейна усмивка палеше душата и раждаше нови дни, новъ животъ . . .

И душитъ се слѣха . . .

Лена стана моя и само моя . . .

Днитъ заплуваха въ щастие и безгрижностъ. Нощитъ отлитваха като мигъ, а слънцето на всѣко ново утро гледаше нашето щастие. То преплиташе своитъ свѣтли лжчи въ нашата любовъ и тя ставаше все по-чиста и по-мошна. Чистотата на девствената сълза не можеше да се равни на нея. Въ чистотата и светлостъ се къпѣха душитъ и чертаеха щастieto на всѣки новъ

денъ. Всичко бѣ наслада и всичко се сливаше въ нея . . .

Но зла помисълъ на чужда съблазнъ се посели въ Лена. Тя се обви около нея като хладна змия и искуши чистотата на нейната младостъ. Зарови изъ глѣбинитъ на душата ѣ и роди грѣха.

Лена пристжпи светлостта на своитъ дни. Тя дари другито това, което въ тайственността на тжмната нощъ даряваше на мене. Тя почувствува силата на чуждата прегрѣдка, тя испи до дѣно отровата на грѣха . . .

Самата тя стана грѣхъ . . .

И сега морна отъ безпжтствието на грѣха, тя си спомняше за чистотата на отлетѣли дни. Тжжно светла изморена глава съ плачущи очи, тя изплакваше мжката на своята душа; — неизкупването на сторенъ грѣхъ . . .

Тжженъ погледъ се взираше въ нощта и гърсеше сѣнката на миналото.

Но где е тя? ! . . . Миналото . . .

То е само минало . . . Съ трепетъ и съ болка на душа Лена спомняше за него. Съ тжгата на разбита младостъ тя вѣщаеше на ново цѣльта на живота; насладата на нощта. Тя чертаеше съ новъ устремъ щастieto на нови дни . . .

Но вѣрата въ живота умрѣ . . .

Ненавистъ и злоба роди душата . . . И Лѣна, трепета на моя животъ, звѣздата на моята душа, угасна — умрѣ, за да не се роди никога За мене Лена бѣше отдавна погребана въ мрежата на своя грѣхъ. Предъ мене стоеше само плътта на жената; — плътъ осквернена и огаверена.

Лена стана плътъ . . .

Бедна Лена . . . Жалка жена . . .

Какъ бърже се издигна . . . , И какъ бърже падна . . .

Чисто бѣ твоето начало . . .

Грѣхъ е твоятъ край . . .